



Điệu Ru Nước Mắt

Duyên Anh

1

Đến nửa đêm, khu phố bị bao vây. Hai chiếc xe cam nhông chặn ở đầu đường. Trên năm chục người mặc đồ trận, võ trang súng các bin nhưng không nạp đạn ùa vào ngõ hẻm. Họ đi từng tốp năm người không phải bố ráp, hỏi sổ gia đình mà mục đích của họ là lùng bắt du đảng. Những bước chân chạy huỳnh huých. Những tiếng gõ cửa. Những tiếng quát tháo làm rộn vang khu phố. Gã chỉ điểm làm tròn nhiệm vụ. Chưa đầy nửa tiếng, người ta đã thộp cổ xước ngót hai mươi tên đầu trâu mặt ngựa. Có đứa chống cự. Báng súng cảnh cáo nó. Có đứa vùng chạy. Người ta rượt đuổi. Tới chỗ tối vắng, nó rút dao ra xĩa. Người ta vất vả lắm mới hạ nổi nó. Cuộc bắt người sôi nổi, hồi hộp cho cả người đi bắt lẫn kẻ bị bắt. Lúc ấy Trần Đại nằm ngủ trên căn gác xép của Bốn lơ xe. Hấn vụt thức. Hơi ngạc nhiên đôi chút, Đại ngồi nhòm dậy. Hấn rút điều xì gà "Havatampa" lột bao giấy và ngậm miệng. Từ dưới nhà, Bốn lơ xe mò mẫm lên. Nó nhìn thấy điều thuốc trên môi đàn anh chưa mỗi lửa. Bèn móc túi lấy hộp quẹt bật lia lia. Tay nó run rẩy. Trước mặt đàn anh nó cố bình tĩnh để khỏi bị mắng là đồ hèn. Trần Đại mời thuốc. Hấn hít một hơi thật dài. Đoạn hấn nhả hết khói. Hương thơm quyến rũ lan tỏa kín căn gác xép. Hít một hơi nữa, nuốt quá nửa số khói vào buồng phổi. Trần Đại mới hát hàm:

- Lộn xộn gì đó?
- Thưa anh, chúng nó bắt du đảng ạ!

Trần Đại nhếch mép cười:

- Liệu chúng nó có bắt anh không?

Bốn lơ xe lo ngại nhìn đàn anh:

- Chúng nó đến từng nhà...

Nó chẳng dám nói hết ý. Nhưng Trần Đại hiểu.

Hấn hỏi:

- Nó có đến nhà chú không?

Bốn lơ xe lắc đầu:

- Em không biết.

Trần Đại lại rít thuốc. Tiếng chân chạy huỳnh huých, tiếng gõ cửa, tiếng quát tháo bắt hấn suy nghĩ đôi chút.

- Tụi nào đấy?

Thưa anh tụi "thanh niên chống du đảng".

Trần Đại nhún vai:

- Tưởng lính nhảy dù mới ngán chứ bọn thanh niên thì chú xuống cho anh ngủ thêm chút nữa đi!

Bốn lơ xe không dám cãi đàn anh. Nó ngồi ì người mùi xì gà. Tưởng nó thèm chất khói, Trần Đại đưa cho nó điều thuốc hấn đang hút dở:

- Hút giùm anh chút chú mày. Hừ, đang đêm hút thuốc đậm say...

Bốn lơ xe trịnh trọng đỡ lấy điều thuốc. Nó không hút mà lại dập đi.

- Chú mày chê à?
- Dạ không.
- Thế sao không hút?
- Dạ để... để...
- Để gì?
- Thưa anh em lo lắm ạ!

Trần Đại phát nhẹ lên vai đàn em:

- Lo cái gì?

Bốn lơ xe bối rối:

- Em lo thằng chỉ điểm.
- Thằng chó chết nào đấy?
- Thưa anh nó đeo mặt nạ, lại cũng mặc đồ lính nên em chưa nhận ra nó. Em hứa với anh sẽ điều tra nó và rạch mặt nó bằng dao cạo.

Trần Đại thân mật hỏi:

- Chú vẫn thích chơi trò ấy à?

Bốn lơ xe đáp:

- Thưa anh, em chỉ còn chơi trò này với những quân phản bội.

Tiếng chân chạy, tiếng chân đuối, tiếng quát tháo, tiếng đánh đập nghe gần hơn. Bốn lơ xe trên trên nhìn Trần Đại. Nó muốn nói một điều gì, lại thôi. Trần Đại dục nó:

- Chú xuống đi, chừng nào chúng nó gõ cửa nhà mình hãy hay. Anh có cách "dọt" mà!

Mắt Bốn lơ xe sáng rực như mắt mèo. Nó lặng lẽ tụt xuống cầu thang. Trần Đại đứng hẳn lên vươn vai. Rồi nghĩ sao, hẳn lại ngồi xuống và nằm dài thẳng cẳng trên sàn gác xép. Đại rút điều xì gà "Havatampa" khác, châm lửa hút không để ý chi tới chuyện bắt du đãng của thanh niên. Lần đầu liên Trần Đại trú chân tại khu phố này. Chiều nay đang ngồi trong một "Snack bar" với nhóm đàn em, Trần Đại bỗng nổi máu anh hùng. Và bây giờ, hẳn phải tạm ẩn náu ở nhà Bốn lơ xe.

Nguyên do của sự nổi máu anh hùng rất giản dị. Trần Đại thấy một người cảnh sát lồi một bên quang thúng của người đàn bà bán hàng rong. Người đàn bà có bầu chừng bảy tám tháng. Chị ta chỉ có mỗi tội là dám bán hàng trên vỉa hè đã có lệnh cấm ca Tòa Đô Sản. Mặc dầu chị đàn bà đã sùi bọp mép xin xỏ, người cảnh sát vì quá sốt sắng với nhiệm vụ, không tha thứ. Ông ta bắt chị đàn bà bán hàng rong quẩy gánh và cầm một bên quang thúng lồi xềch xệch như lồi một kẻ phạm trọng tội. Chị đàn bà chữa đi đứng phải gượng nhẹ. Người cảnh sát không thêm hiểu. Ông ta cứ phăng phăng lồi như để trả thù những lần bắt hụt. Vì các chị em bán hàng rong trên vỉa hè lớn của Sài Gòn có một hệ thống báo động đường giây. Nhạc trông cảnh sát tới, người nọ nháy người kia. Cảnh sát ít khi thộp được họ.

Người cảnh sát nọ khuôn mặt làm lì. Trần Đại, nhất là đàn em của hắn, vốn rất ghét cảnh sát, Đối với du đãng cảnh sát là kẻ thù và trái lại. Đại theo rồi cảnh bắt người "trái phép" đó. Người cảnh sát cố ý lồi nhanh chị đàn bà bán hàng rong về bót cho xong công tác. Chị đàn bà vừa lo bị phạt vừa hấp tấp theo người cảnh sát. Chị ta vấp ngã trên hè phố. Trái cây đổ ngổn ngang. Người cảnh sát không những chẳng nhặt giùm mà còn dục chị đứng dậy mau. Chị đàn bà nhăn nhó. Đau khổ. Trần Đại nâng ly bia uống ừng ực một hơi cho cạn. Hắn rời khỏi đám đàn em, lững thững bước ra hè phố. Túm lấy tay trái người cảnh sát, Trần Đại hỏi:

- Cảnh sát là bạn dân, thương yêu dân ghê lắm, tại sao riêng có ông ác thế?

Người cảnh sát dơ tay phải toan chụp tay của Trần Đại. Nhưng nhanh hơn hẳn đã vồ luôn cả tay phải của người cảnh sát và nắm thật chặt khiến người cảnh sát hết cựa quậy. Trần Đại nhìn vào "Snack Bar" lắc đầu mạnh một cái. Bốn tên đàn em vội trả tiền rồi ào ra.

- Các cậu nhặt dùm những trái cây rớt bữa bãi dùm bà này đi!

Vẫn nắm chặt tay người cảnh sát, Trần Đại nói:

- Chú mày biết anh là ai không?



Đại CATHAY

Người cảnh sát căng mắt nhìn Trần Đại. Ông ta thấy khuôn mặt Đại thật khô ngô. Vàng trán cao, tuy bướng bỉnh song nhất định Trần Đại không thuộc thành phần ít chữ nghĩa. Lâu nay, người cảnh sát đã từng được các xếp khuyên nhủ, hễ gặp các "cậu du đãng" con ông cháu cha thì nên né ngay, kéo bắt nhằm đánh nhằm thì hoặc các xếp sẽ phải xin lỗi xùi bọp mép hoặc cả xếp lẫn nhân viên sẽ bể nồi cơm. Các "cậu du đãng" tung hoành ghê lắm. Có cậu lấy xe số VN của cha chú đi thanh toán một món nợ máu hoặc đi "ăn hàng". Có "cậu" mượn nhẹ súng của ông già dọa cảnh sát. Bị thộp cổ, các "cậu du đãng" chửi cảnh sát như tát nước vào mặt. Cảnh sát lậ các "cậu" hơn té sao rồi mời các "cậu" về. Những vụ tréo cẳng ngổn ngang này, báo chí một dạo đã tường thuật. Người cảnh sát tuy chưa có kinh nghiệm bản thân nhưng nghe Trần Đại gọi mình bằng "chú mày" một cách trịch thượng thế, đâm ra gờm gờm. Ông ta dụi giọng:

- Cậu là ai, can thiệp việc của tôi làm gì?

Trần Đại nhổ nước miếng vào mặt người cảnh sát:

- Thăng chó chết bành tai nghe cho kỹ...

Đại ngừng lời, hẳn đưa mắt ra hiệu cho bọn đàn em. Hắn ôn tồn bảo chị đàn bà bán hàng rong:

- Bà quay đi chỗ khác đi!

Chị đàn bà long lanh đôi mắt biết ơn nhìn Trần Đại rồi quay gánh lên vai, rảo bước. Cảnh mã thượng đó lọt hết vào mắt đảm tuổi trẻ ngồi trong "Snack bar". Họ ngưng uống, hướng hết ra vỉa hè xem Trần Đại xử người cảnh sát ra sao. Bị Trần Đại xiết tay đau quá, người cảnh sát nài nỉ:

- Cậu buông tội ra!

Trần Đại cười gằn:

- Buông sao được, tao phải lấy cái tai của mày làm kỷ niệm!

Người cảnh sát thất sắc, cuống quít hỏi:

- Cậu là ai? Cậu là ai?

Trần Đại hét lớn:

- Tao là du đấng nghe rõ chưa? Là du đấng, là du đấng, là du đấng...

Tiếng hét của Trần Đại chồm chồm đầy sự phẫn uất. Hấn thù hấn hai tiếng "du đấng" như mọi người thù hấn những sự việc đã biến cuộc đời mình thành một khoảng đất hoang không ai thèm nhìn nhận.

Trần Đại nhắc lại:

- Tao là du đấng, tao là du đấng, tao là du đấng, kẻ thù của xã hội bản thủ, hèn hạ, ti tiện, ích kỷ và đàng điếm này. Tao đây, Trần Đại đây, tao hãnh diện tao là du đấng. Nào, ra tay đi thẳng chó chết!

Trần Đại buông tay người cảnh sát. Hấn lùi một bước và phóng một trái đấm vào thẳng mặt người cảnh sát. Vừa bị đánh đau, vừa bị sỉ nhục, tự ái của người cảnh sát bốc lên, ông ta quên hẳn chuyện du đấng... cậu. Đưa cánh tay áo chùi bãi nước miếng trên mặt, người cảnh sát nhào tới ăn thua với Trần Đại.

Bốn tên đàn em chực tiếp tay, Trần Đại né tránh và nói:

- Các chú đừng thêm chơi hội chợ. Mình anh đủ hạ thẳng chó chết này!

Rồi như con sói già thừa kinh nghiệm. Trần Đại vờn người cảnh sát. Quen đấm đá, hấn coi người cảnh sát như: con nai. Nhưng vì cần trở tài mã thượng còn chầu nên hấn dùng một thế võ duy đồ quảng người cảnh sát. Người cảnh sát đã được huấn luyện võ nghệ tại trường nên tránh cái ngã tài tình. Chứ không, vĩa hè lát gạch, tránh sao khỏi vỡ đầu.

Người cảnh sát rút súng toan bắn chỉ thiên để cầu cứu đồng nghiệp. Khẩu súng vừa rút khỏi bao, Trần Đại đã tung người tới đá vào một cái trúng tay kẻ thù. Khẩu súng văng xa. Một tên đàn em Trần Đại chạy tới lượm chiến lợi phẩm nhét vào túi quần. Trần Đại bồi thêm một cú đá giầy mồm nhọn vô cạnh sườn kẻ thù. Người cảnh sát đơn độc chịu đòn. Trần Đại túm ngực ông ta lôi dậy, phóng một trái đấm bạo tàn giữa ngực người cảnh sát. Ông ta gục ngã trên vỉa hè. Trần Đại hạ ống tay áo, rút lưỡi dao cạo định, hoặc xin một cái tai kẻ thù hoặc rạch mặt vài nhát kỷ niệm thì có hiệu lệnh báo động. Hấn nhét lưỡi dao cạo trong ống tay áo, nhổ một bai nước miếng nữa lên cái xác chết ngất của người cảnh sát. Đoạn hấn móc túi ngực, rút điều xì gà "Havatampa" đưa lên miệng, lấy răng xé lớp giấy bóng bọc ngoài, ngậm vào môi châm lửa hút rồi mới bước xuống đường.

Cử chỉ bình thần của Trần Đại đượm nhiều tính chất hiệp sĩ trên màn ảnh. Khiến các cậu tập làm du đấng thêm nhỏ rãi. Bây giờ tên đàn em đã rờ chiếc "Rumi" và đã sang số 1. Trần Đại vừa nhảy lên đệm là chiếc xe gắn máy vù biến ngay. Ba tên đàn em khác biết chắc mọi người chỉ chú ý đàn anh của mình. Bèn lộn vào "Snack bar" làm những người khách mới.

Xe díp cấp cứu của cảnh sát tới lay tỉnh người bạn của họ. Đôi mắt của người cảnh sát bị đánh mờ dần, miệng thều thào:

- Nó... xưng... nó... là... Trần Đại...

Một người nói to:

- Nó là Trần Đại hả? Đang có lệnh tập nã tên chó đẻ ấy đấy. May cho anh là nó chưa kịp rạch mặt anh!

Chúng tôi có hết địa chỉ nó trú ẩn. Đêm nay nhất định lùm nó trả thù cho anh.

Người ấy sờ tay lên má:

- Trần Đại, tao không quên những vết rạch của mày đâu! Nó đã thành sẹo rồi con ạ!

Từ trong "Snack bar" những tên đàn em trung thành của Trần Đại nhìn ra, mỉm cười. Một đứa búng tay kêu bồi:

- Cho nghe năm lần bản "O.K. corall" nhé!

Một đứa cao hứng, đập chân hát trước:

- *Gun fight at O.K. corall... O.K. corall... Your love, Your love... Keep the flame, le tit burn...*

Nỏ nhớ câu nào hát câu đó. Tới khi đĩa nhạc trỗi lên, giọng chàng ca sĩ Frankie Laine chiu nặng hận thù hát bài "O.K. Corall" nó thổi sáo theo, coi "Snack bar" như nhà riêng của nó. Ai cũng biết ba thằng này tham dự trận "xử" người cảnh sát, nhưng không ai dám ngó thẳng chúng. Chỉ nhìn trộm.

Ba tên đàn em của Trần Đại đợi cảnh sát "thu dọn chiến trường" xong mới chịu rời "Snack bar". Chúng gọi Taxi rông vào Chợ Lớn tìm Trần Đại báo cho Đại biết một tin quan trọng.

- Cảnh sát bảo có lệnh tập nã anh đấy. Mẹ kiếp, nó gọi anh là chó hoang. Chúng nó có hết địa chỉ của anh cư trú. Đêm nay nó nhất định lùm anh. Vậy tối nay anh đến nhà em Ái Hoa mà ngủ.

Trần Đại nghiêng nát mẩu gỗ bịt ở dưới điều xì gà "Havatampa". Nghiến chán, hần thổi mạnh mẩu gỗ đụng cánh cửa kêu khê một tiếng. Trần Đại lắc đầu:

- Ông chú thân mến thực sự cộng tác với ông bố thân mến rồi?

Bọn đàn em nghe Trần Đại nói, đứng im lặng không dám hỏi han gì nữa. Mắt Trần Đại đỏ ngầu. Hần gật gù một cách bất đắc dĩ:

- Càng tốt, càng tốt, mắt hết liên hệ gia đình. Ôi! cái gia đình khốn nạn, cái xã hội khốn nạn, Trần Đại này lưu luyến gì đâu.

Hần vỗ vai một tên đàn em:

- Bằng lòng chưa, chủ mình?

Tên đàn em nhếch mép cười. Trần Đại ngườ uất ức, hần nói:

- Khổ nỗi tao vừa tát con Ái Hoa hai cái. Bây giờ tính sao với nó. hả Quyền Tân định?

Quyền Tân định cười hì hì:

- Thì đàn anh cứ nhào đại, lấy thịt đè người là chu tuốt.

- Kế của chú mình "yếu" quá. Năm Hòa Hưng đồng ý không?

Năm Hòa Hưng xua tay:

- Dạ, Năm này xin anh miễn hỏi vì Năm này không có khiếu về... đàn bà. Đàn anh hỏi James Dean Hùng, hần sành điệu hơn.

Trần Đại hất hàm:

- Chú khuyên anh thế nào đây James Dean Hùng?

- Em nghĩ cảnh sát chắc chắn biết cả nhà con Hoa nữa. Anh tới đó không có lợi. Vừa bị Ái Hoa chê vừa lo chạy.

Trần Đại phá ra cười khoái chí:

- Hay lắm, chú mày hay lắm. Vậy đêm nay Trần Đại này lưu vong miệt nào?

James Dean Hùng thưa:

- Em có tên đàn em rất trung thành, một thứ "chì" ở bến xe đò Vũng Tàu. Tên nó là Bốn, Bốn lơ xe. Đêm nay anh tạm ngủ đó, mai mình thu xếp sau. Hiện giờ cảnh sát biết hết đường đi nước bước của mình rồi. Anh đồng ý không?

Trần Đại hỏi:

- Bốn lơ xe ở với ai?

- Nó ở một mình, ngưỡng mộ anh hết chỗ nói.

Rút điều "Havatampa" khác, Trần Đại nói:

- Ủ, đêm nay độ nhờ Bốn lơ xe.

James Dean Hùng bèn lấy chiếc xe "Rumi" của Quế cao, chở Trần Đại tới nhà Bốn lơ xe. Lần đầu tiên, từ ngày thoát ly gia đình sống ngoài vòng cương tỏa, Trần Đại mới chịu nghe lời đàn em. Hần bảo James Dean Hùng:

- Anh không sợ cảnh sát đâu. Nhưng chiều chú mày anh chịu nước lép đấy. Vả lại anh cũng muốn "thường thức" một đêm khổ hạnh ở nhà Bốn lơ xe xem cảm giác của thằng đi trốn nó như thế nào. Đạo này anh đam ra cay văn nghệ. Anh định viết quăng đời du đãng của mình. Anh sẽ viết rất hào hùng, rất thật, sẽ chửi vào mặt những thằng đạo đức giả, không hiểu chúng mình sống ra sao nghĩ thế nào mà cứ bai bai cái mồm chửi anh em mình. Chủ nghĩ sao hở Hùng?

James Dean Hùng nhìn Trần Đại bằng đôi mắt chiêm ngưỡng:

- Anh viết văn đấy à?

Trần Đại móc túi quần lấy ra gói kẹo "Dragée" Hần ném cho James Dean Hùng và chỉ giữ lại hai viên. Đưa viên kẹo vô miệng, Trần Đại vừa nhai vừa nói:

- Viết văn chứ sao, Hùng lạ lắm ư? Cuộc sống hào hùng và đôi khi tủi nhục của chúng ta là nguồn cảm hứng phong phú cho nhà văn. Tiếc thay, bọn nhà văn chỉ biết có tụi khốn nạn chuyên bắt nạt học trò con nít để "ấm địa", chuyện đón đường văng để hãm hiếp nữ sinh chân yếu tay mềm, rồi về hùa với chính quyền, vợ đứa cả nắm, lên án chúng ta là bọn du đãng. Họ biết đâu, chính bọn tiểu yêu chó chết đó là kẻ thù đáng phỉ nhổ của chúng ta. Dù sao, chúng ta trót bị đời liệt vào giai cấp du đãng. Vậy hãy hãnh diện nhận danh từ đó, hãy bắt cuộc đời biết chính cuộc đời đê tiện đã dồn chúng ta vào con đường du đãng...

Trần Đại say sưa ca ngợi du đãng như một nhà đạo đức ca ngợi những cuốn sách luân lý. James Dean Hùng thấy khoan khoái cõi lòng. Nó hỏi đàn anh:

- Anh đã khởi sự viết chưa?

Trần Đại hơi nhún vai:

- Sắp sửa rồi. Hồi gần đây anh được đọc cuốn "*Đường Về*" của nhà văn Thiên Chương. Cuốn tiểu thuyết này viết về du đăng, bệnh du đăng và kết tội xã hội. Nhân vật chính trong "*Đường Về*" xưng "tôi". Hình như ông Thiên Chương đã có thời làm du đăng. Anh đọc cuốn ấy, nhiều đoạn cảm động phát khóc. Tuy nhiên, cuốn tiểu thuyết ngắn quá, nói không đủ. Anh muốn gặp ông Thiên Chương bảo cho ông biết điều đó.

James Dean Hùng long lanh đôi mắt:

- Ông ấy viết báo nào?
- Báo "*Hy Vọng*".
- Sao anh không gặp ông ấy từ hồi mới đọc xong truyện của ông ta?

Trần Đại lắc đầu:

- Đối với cuộc đời, muốn thanh minh cách nào, chúng ta vẫn là du đăng. Chẳng hiểu lòng ông Thiên Chương có rộng rãi tựa văn chương của ông ta không? Anh ngại mình đến, ông ta sợ "không muốn gây với hủi" hắt hủi, xua đuổi mình thì mình lại coi ông ta như kẻ thù và hết thiện cảm với tác phẩm "*Đường Về*" của ông ta.

James Dean Hùng ngỡ ngác, tỏ vẻ thất vọng:

- Khó quá anh nhỉ!

Trần Đại mỉm cười hết sức kênh kiêu:

- Cũng chẳng khó, để anh viết thư xem thái độ của ông ta ra sao. Dù sao, anh vẫn hứa với chú rằng, anh sẽ viết một cuốn truyện dài...
- Về du đăng?
- Dĩ nhiên! Anh khuyên chú nên tìm cuốn "*Đường Về*" mà đọc. Ít ra trong cuộc đời khốn nạn này cũng có một người đã hiểu chúng ta, đã biết phong phanh cái nguyên do vì đâu những thằng cở Trần Đại bỏ rơi tương lai, bỏ rơi tuổi trẻ đi làm du đăng...

Trần Đại đang "thuyết pháp" James Dean Hùng thì Bốn lơ xe lách cửa bước vào. Nó cúi đầu chào James Dean Hùng và Trần Đại. James Dean Hùng vẫy nó lại gần:

- Đại ca Trần Đại đây, hôm nay thì chú mày rõ mặt đại ca rồi nhé!

Bốn lơ xe khoanh tay, cung kính:

- Đàn em xin chào đại ca...
- Trần Đại chìa bàn tay phải. Bốn lơ xe rụt rè mãi mới dám bắt. Trần Đại thân mật hỏi:
- Chú ở đây với ai?
- Thừa đại ca, em ở một mình ạ!
- Kiếm ăn khá không?
- Dạ, đủ sài.
- Có bị đũa nào "ém" không?

James Dean Hùng đỡ lời Bốn lơ xe:

- Thừa anh, chú ấy coi vùng này.

Bốn lơ xe là xếp sòng bến xe đò Vũng Tàu. Ban ngày nó chỉ huy bọn lơ xe, ban đêm nó chỉ huy bọn cao bồi ngã tư quốc tế. Trước đây một năm, Bốn làm lơ xe cho hãng Nam Thái. Sau vụ đâm một người cảnh sát giữ trật tự ở bến xe học máu mồm để bệnh một thằng nhãi mới tập sự nghề lơ bị người cảnh sát bọp tai, Bốn phải bỏ hãng. Cảnh sát ruồng nó nhưng nó rời bến xe Vũng Tàu đi kiếm ăn bến khác. Cảnh sát quên nó. Một năm sau, Bốn trở về chốn cũ. Nó đã dùng dao Trung Cộng bấm một phát bay ra ba bốn lưởi mới hạ nổi thằng Tư Thọ ma ni ven và lên ngôi xếp sòng. Bốn không làm lơ nữa. Các đàn em đóng góp tiền nuôi nó. Các chủ xe kiềng mặt nó nên tháng tháng cũng dầm dúi cho nó ít nhiều. Các gánh hát biết điều tìm bến Bốn lơ xe, chắc chắn khỏi gặp nạn cạp coi phở tuồng. Thằng nào lơ ngớ tới vùng đất của Bốn lơ xe làm bậy, nó hạ ngay bằng bất cứ một giá nào.

Dưới trướng Bốn lơ xe, có chừng ba mươi tên đàn em dám chết vì đàn anh. Bốn không có cha mẹ. Nó lớn lên ở viện mồ côi. Rồi một hôm, nó cảm thấy nở chán ghét các bà phước, nó chán ghét những mệnh phụ phu nhân hay bố thí bong bóng, kẹo cho nó và hay xoa đầu nó hỏi nó có sung sướng không, Bốn leo tường cô nhi viện, trốn ra ngoài cuộc đời thàng thàng. Nó tưởng cuộc đời bên ngoài dang rộng tay đón nó. Nó chẳng nghĩ chuyện ngoài đời không có những bàn tay đeo găng vờ vẫn xoa đầu nó như ở viện mồ côi mà chỉ có những bàn chân hung bạo sẵn sàng đạp ngã những đứa trẻ lạc loài nghèo khổ, bơ vơ. Khi nó biết nghĩ, nó bị đạp ngã, Bốn mới thương các bà phước. Nó muốn trở về song nó sợ tội. Vì ngày bỏ đi, nó đã ăn cắp ít đồ của viện.

Bốn được tôi luyện trong cái lò tử nhục, đói rách. Nó đã đi bán báo, đánh giày, giữ xe. Bán báo nó bị bắt nạt. Đánh giày nó bị đóng tiền nộp chúa đảng. Giữ xe nó bị quẹt tiền. Trái tim Bốn chai lại. Thanh thép tôi đã chín. Mười tám tuổi, Bốn căm thù cuộc đời hết chỗ nói. Nó trở nên tàn nhẫn khôn nạn. Nó đánh lộn lung tung. Vào bóp như cơm bữa. Cuối cùng Bốn đi làm lơ xe. Nó vẫn nung nấu hận thù, hận thù tạo cho nó một sức mạnh ghê gớm. Bốn đấm thảng nào là thằng ấy gục. Ghét ai, nó choảng người đó. Không cần biết người đó là cảnh sát hay lính.

Bốn lơ xe nổi tiếng ở khu vực ngã tư quốc tế. Từ dạo được tôn làm xếp sòng. Bốn thay đổi tính nết. Nó điềm đạm, thương đàn em và luôn luôn chịu thiệt thòi để tỏ rằng nó cao thượng. Bốn quen James Dean Hùng trong một trường lớp rất... võ hiệp tiểu thuyết. Đêm hôm James Dean Hùng tới rạp Hưng Đạo coi "Đại nhạc hội" James Dean Hùng đi với hai tên thuộc hạ. Tôn chỉ của du đảng là không bao giờ xem hát chịu mất tiền cả. James Dean Hùng móc dao con chó đưa cho người soát vé. Hành động này lọt vào mắt đàn em của Bốn lơ xe. Chúng thấy James Dean Hùng cao ráo, to con lại mặc "blouson" da, ngỡ Hùng là một "tay tổ" nên không thẳng chào dám đụng. Chúng chạy về gọi Bốn lơ xe.

"Giang sơn nào, anh hùng ấy", Bốn lơ xe nghe đàn em tường thuật bèn nổi máu anh chị. Nó thủ con dao Trung Cộng bấm một phát bay ra bốn lưỡi, đặng đặng sát khí vào rạp Hưng Đạo tìm thằng "bạn đồ da". Nhờ người soát vé chỉ điểm, Bốn lơ xe kiếm ra James Dean Hùng ngay. Nó vỗ vai James Dean Hùng, vẩy tay ra hiệu cho James Dean Hùng rời khỏi ghế ngồi. James Dean Hùng nhếch mép cười. Bốn lơ xe nổi nóng, dí con dao Trung Cộng vào gáy James Dean Hùng:

- Đứng lên, thằng cặc kè! Hay muốn tao bấm nút dao?

James Dean Hùng vươn vai rồi nhanh như chớp nắm lấy cánh tay Bốn lơ xe, hất mạnh:

- Đừng đùa ông bạn! Dùng dao Trung Cộng cảnh sát bắt được thì rũ tù nghe!

Bốn lơ xe biết gặp tay "chì" lẳng lẳng dứt dao vào túi. Nó ghé miệng kề tai James Dean Hùng nói:

- Chú nhãi con coi hát không có giấy, anh mời chú ra khỏi rạp ngay.

James Dean Hùng dùng hỏi:

- Ra khỏi rạp làm gì?

- Chú nhãi muốn đàn anh làm gì anh cũng chiều.

James Dean Hùng ngoan ngoãn đứng lên:

- Nào thì ra... Gớm, ông bạn khó tính quá.

Ném thanh kẹo "Chewing gum" cho hai tên đàn em. James Dean Hùng dặn:

- Hai chú giữ chỗ dùm anh nhé! Anh mắc hầu chuyện ông bạn này một chút.

Bốn lơ xe cười thảm. Nó chẳng thèm đuổi hai thằng nhãi làm gì vội. Hạ tên "bạn đồ da" xong, nó túm cổ hai thằng nhãi mấy hồi. Bốn lơ xe đi trước, James Dean Hùng theo sau. Qua chỗ soát vé, nó véo khê cánh tay người soát giấy. Anh này nhìn Bốn lơ xe, cảm phục sát đất. Bọn đàn em Bốn lơ xe, căng mắt chiêm ngưỡng đàn anh. Bốn dắt James Dean Hùng rời bến xe, vùng đất của nó. James Dean Hùng không phản đối.

Bốn lơ xe dừng chân, hất hàm:

- Thằng cặc kè, lúc nãy trong rạp hát có cảnh sát tại nê đôi chút. Giờ tao trị tội mày.

Bốn lơ xe đủ chữ nghĩa để đọc truyện kiếm hiệp, nó bị ảnh hưởng rất nặng. Bởi thế, trước khi hạ James Dean Hùng, nó khoan tay, kênh kiệu:

- Mày ở ngõ ngách nào, tên là gì hờ cặc kè?

James Dean Hùng trả lời:

- Dạ, tôi là James Dean, không có chỗ ở rõ rệt.

Bốn lơ xe cười hô hố:

- Đêm Đin à? Mày lai tây hờ? Khoái quá ta, mày là kẻ thù của người Việt- Nam. A lê hấp, cời "bộ đồ da" của mày ra tây lai cặc kè!

James Dean Hùng lắc đầu:

- Cởi áo lạnh lắm đại ca Bốn lơ xe ạ!

Bốn lơ xe vừa ngạc nhiên vừa thích thú:

- Mày biết Bốn hả, cặc kè?

James Dean Hùng xỏ ngọt:

- Bắt nạt con nít, bắt địa, lột áo quần ở khu này thì chỉ cở thằng hèn mạt Bốn lơ xe chứ thằng nào nữa. Bộ ông bạn quen Bốn lơ xe à?

Bốn lơ xe hét lớn:

- Câm mồm thối của mày lại cặc kè! Ông nội của mày đây là Bốn lơ xe...

James Dean Hùng khích:

- Ông là bạn Bốn lơ xe thật đấy ư? May quá, đêm nay tôi được ông bạn chiều chuộng. Nào ông Bốn lơ xe định chiều gì đây?

Bốn lơ xe rút dao khỏi túi. Nó nhào tới phía James Dean Hùng. James Hùng hơi né, tiện tay chụp lấy Bốn lơ xe tặng Bốn một thế võ nhu đao. Bốn lơ xe té nhào. James Dean Hùng phóng lại, dùng chân đè chặt lấy cánh tay phải của Bốn lơ xe. Nó đè mạnh quá, khiến Bốn đau điếng. Con dao Trung Cộng tuột khỏi bàn tay Bốn lơ xe. Nó nhào người, ôm chân James Dean Hùng trả miếng. Ngay lúc ấy bọn đàn em của Bốn lơ xe từ rạp hát kéo ra trợ chiến cho đàn anh. Trông rõ thế nguy của Bốn lơ xe, James Dean Hùng nói:

- Bốn lơ xe, ông bạn bằng lòng bỏ qua chuyện này nhé!

Bốn im lặng. Nó vẫn ghì chân James Dean Hùng định cắn. James Dean Hùng bỏ nhỏ:

- Ông bạn không sợ mất mặt với đàn em à?

Bốn nghiêng răng, rít tiếng nói căm hờn:

- Im mồm đi cầu ké!

James Hùng cười nhạt:

- Này Bốn, tao quá tử tế với mày rồi đấy. Mày chỉ còn một phút để lựa chọn hai con đường. Một là mày sẽ bị tao chơi cái trò rạch mặt bằng dao cạo và mày sẽ tiêu sự nghiệp xếp sòng, đàn em mày khinh mày như chó và mày sẽ tự tử nếu mày can đảm. Còn hèn nhát thì mày bán xới vùng này. Hai là mày nên ngoan ngoãn nghe tao, uy tín của mày, tao bảo đảm không sút mẻ một chút nào.

Bốn lơ xe không ngờ địch thủ của mình chơi trội. Trội cả văn lẫn võ. Nó cố dồn hết nhân điện vào đôi mắt, nhìn James Dean Hùng xem thằng này có tướng anh hùng không. Bỗng James Dean Hùng hỏi:

- Này Bốn, mày biết Trần Đại chứ?

Bốn gật đầu lia lịa.

- Tao là đàn em cứng của Trần Đại đây.

Không hiểu hai tiếng Trần Đại có một mãnh lực gì mà khiến Bốn lơ xe vội vàng buông chân James Dean Hùng ra. Nó không van nài nhưng James Hùng nhắc chân, thôi đè lên cánh tay nó. James Dean Hùng cúi xuống lượm con dao Trung Cộng dắt vào tay Bốn lơ xe và nâng nó dậy. Bốn lơ xe ngạc nhiên hỏi:

- Sao anh không hạ Bốn lơ xe?

- Hạ làm gì?

- Hạ Bốn lơ xe, anh nổi tiếng liền.

James Dean Hùng phủ bụi áo Bốn lơ xe:

- Tôi không thù hằn gì Bốn lơ xe cả.

- Nhưng nó đã xỉ nhục anh!

- Nhằm gì, tôi khoái "kiểu chơi" của nó lắm.

James Dean Hùng phát khê vào mông Bốn lơ xe dục:

- Thôi đàn em của Bốn tới kia kìa, liệu lời mà giới thiệu nghe Bốn.

Bốn nao nao tâm hồn. Trong quãng đời du thủ du thực của nó, nó chưa từng gặp một địch thủ nào mã thượng như James Dean Hùng. Thường thường những thằng "trội" hơn Bốn, đều đối xử với Bốn, hết sức tàn nhẫn. Riêng James Dean Hùng... Bốn chớp mắt thật mau.

Đàn em Bốn vừa kịp tới. Bốn lơ xe quát:

- Chào đại ca James Dean Hùng đi tụi bay!

Bọn đàn em Bốn lơ xe tưởng ra chào mừng chiến công mới của đàn anh. Không dè chúng gặp sự bất ngờ trên sức tưởng tượng của chúng. Bốn lơ xe giải thích:

- Tụi bay lạ hả? Người nhà tao nhận lầm. Đại ca James Dean Hùng muốn rờn tao chơi. Hà, hà, suýt nữa thì bị đại ca cho ăn đòn...

Bọn đàn em cúi đầu chào James Dean Hùng. Mỉm cười cởi mở rất đàn anh, James Dean Hùng nói:

- Anh em cả mà, các chú vô coi hát đi.

Bốn lơ xe tiếp lời James Dean Hùng:

- Đại ca nói đúng, tụi bay vô coi hát đi đặng tao với đại ca kiếm quán nhậu nhẹt tán chuyện chơi.

Bọn đàn em rám rắp vâng lời. Nhưng chúng đi được mười bước, Bốn lơ xe gọi giật:

- Ê tụi bay sẵn sóc hai người em của đại ca nghe! Biểu họ, chút nữa đại ca vô.

Chờ bọn đàn em khuất hẳn, Bốn lơ xe quỳ xuống lạy James Dean Hùng:

- Em vô lễ mong đàn anh tha thứ.

James Dean Hùng lại phải nâng Bốn lơ xe đứng dậy:

- Đừng kiểu cách quá Bốn lơ xe. Gọi tôi là James Dean Hùng đủ rồi.

Bốn lờ xe vẫn khúm núm:

- Em đâu dám.

James Dean Hùng vỗ vai Bốn khen ngợi:

- Tôi chưa thấy tay xếp sòng nào "thức thời" như chú! Đây là một kinh nghiệm lớn cho chú, một bài học "du đãng" thiết thực nhất. Khi cần xuống nước, cứ nhin. Rồi sẽ mài móng vuốt phục thù sau. Nếu nông nổi, khư khư anh hùng rơm trước bạo lực thì chỉ tổ tiêu ma sự nghiệp.

Bốn lờ xe được James Dean Hùng dậy dỗ, lắng tai ghi nhận. Nó cũng khen James Dean Hùng:

- Em chưa thấy ai cao thượng như anh. Trong đời du đãng của em lần đầu tiên em gặp đàn anh để tôn thờ. Thừa anh em xin nhường chức xếp sòng vùng này cho anh.

James Dean Hùng xoa tay:

- Chú đừng nghĩ thế. Được quen chú tôi hài lòng lắm. Chú cứ tiếp tục trông nom anh em. Nhưng tôi khuyên chú một điều...

Bốn lờ xe lễ phép:

- Thừa anh dạy điều chi?

James Dean Hùng đáp:

- Trước nhất, chú bỏ lối khách sáo đi đã. Điều tôi khuyên chú là đừng bao giờ bắt nạt những kẻ yếu hèn, đừng bao giờ sinh sự với những kẻ không sinh sự với mình. Bất đắc dĩ mới đánh lộn. Càng những kẻ cắc kè chửi mình, càng nên nín. Nhưng trước sự bất công, trước uy quyền của bạo lực, biết mình đủ sức chơi thì bằng giá nào cũng nên can thiệp. Hào hiệp ở đó, danh dự ở đó. Và cuộc đời se không khinh bỉ du đãng nữa cũng ở đó.

Bốn lờ xe im lặng học hỏi. James Dean Hùng tiếp:

- Tôi để chú một thời gian "hành sự" nếu chú thực hiện đúng lời tôi, tôi giới thiệu chú với anh Trần Đại.

Bốn lờ xe sáng rực đôi mắt. Nó nắm chặt cánh tay James Dean Hùng, hứa:

- Đàn em sẽ tuân lời anh dạy. Xin phép anh bắt đầu từ giờ cho đàn em xưng tụng anh là đàn anh.

James Dean Hùng chưa kịp nói năng gì hơn, Bốn lờ xe đã rút dao, bấm nút tách một cái. Lưỡi dao sáng loáng bật ra. Bốn rạch khe vào ngón tay chỗ. Nó đưa con dao cho James Dean Hùng, ngửa bàn tay phải để máu nhỏ giọt vào giữa lòng bàn tay.

Bốn lờ xe ngược nhìn James Dean Hùng:

- Anh cho em thề!

James Dean Hùng chìa ngón tay chỗ, rạch khe lưỡi dao trên làn da. Nó đợi máu trào mới cho nhỏ giọt vào lòng bàn tay phải của Bốn lờ xe. Sau đó James Dean Hùng ngậm ngón tay vô miệng để máu ngừng rỉ. Bốn lờ xe lè lưỡi liếm vũng máu nhỏ giữa lòng bàn tay. Nó nói:

- Từ phút này, anh bảo lao đầu vào chỗ chết, em sẽ tình nguyện chết vì anh.

James Dean Hùng diu nó đi ra phía có ánh sáng. Hai tên du đãng đã liên kết. James Dean Hùng thổi vào tâm hồn Bốn lờ xe một luồng gió "chính nghĩa" cũng như trước đây, Trần Đại đã thổi vào tâm hồn nó. Bốn lờ xe nhắc lại lời hứa của James Dean Hùng:

- Bao giờ em được gặp đại ca Trần Đại?

James Dean Hùng trả lời:

- Chú yên chí, tình cờ một hôm nào đấy, Trần Đại sẽ viếng chú.

Sau đêm đó, Bốn lờ xe liên lạc với James Dean Hùng thường xuyên. Nó giấu chuyện bị James Dean Hùng hạ, vì James Dean Hùng dặn nó phải dấu kín. Từ buổi gặp James Dean Hùng, Bốn thấy con người du thủ du thực của nó lớn hẳn lên. Nó ra lệnh cấm đàn em không được "bắt đạ" học sinh và trêu chọc đàn bà con gái. Một vài tên đàn em lén lút làm hỡn, Bốn trừng trị thẳng tay. Nó học đòi James Dean Hùng lấy dao cạo rạch mặt đàn em và tước đoạt quyền anh chị. Hình phạt của Bốn lờ xe nghiêm ngặt quá, đàn em đứa nào cũng ngán. Chúng ít lộng hành. Và khu ngã tư quốc tế tự nhiên, nạn du đãng ít đi. Không ai hiểu tại sao nữa.

Bốn lờ xe cảm phục lòng cao thượng của James Dean Hùng, nó chuyển hướng "hành sự" hy vọng sẽ được gặp Trần Đại, một thần tượng du đãng mà báo chí nhắc nhở tới luôn, một tay đàn anh trong làng, dám thách thức cảnh sát. Ngày tháng trôi qua, Bốn lờ xe vẫn chưa thỏa ý muốn. Mãi tới một buổi chiều, James Dean Hùng phóng xe "Rumi" vào ngõ nhà Bốn lờ xe kêu một thằng nhãi đi kiếm nó về gặp Trần Đại, niềm ao ước của nó áp ủ bấy lâu này mới được thành tựu.

Dưới mắt Bốn lờ xe Trần Đại chỉ là một công tử con nhà giàu. Đại ăn mặc sang trọng quá. Quần áo may ở "Văn Quân" giấy đồng ở "Trinh", thắt lưng "Hít Cốc", đồng hồ "Oméga". Trần Đại rất đẹp trai. Giá không có

James Dean Hùng, Bốn lơ xe không biết gã công tử bảnh bao bang đứng trong nhà nó lại là một du đảng ngoại hạng. Và giả gặp Trần Đại ở bến xe đò Vũng Tàu một mình, ngứa mắt, Bốn lơ xe chắc phải "bắt địa" và rồi sẽ ồm đờn...

Bốn lơ xe được Trần Đại thân mật hỏi han lấy làm xấu hổ ghê lắm. Đối với Trần Đại và James Dean Hùng, nó chỉ là một thứ Mạc Rô hạng bét¹ vừa vô học, vừa nghèo, vừa bất tài. Vậy mà, cư xử cùng đàn em, Bốn lơ xe luôn luôn phách lối, chửi thề, dọa nạt. Bốn lơ xe vừa thoát khỏi miệng giếng, nó nhìn Trần Đại, đôi mắt chan chứa tình cảm và sự kính mộ.

Bốn lơ xe ngượng ngập, may quá, James Dean Hùng đã trả lời giúp nó. Trần Đại hỏi:

- Chú vào trại tế bần làn nào chưa?
- Dạ, thưa đại ca chưa ạ!

Trần Đại nhăn mặt:

- Này chủ Bốn đừng gọi anh là đại ca nữa. Cứ coi anh như anh cả là đủ rồi. Nhường hai tiếng đại ca cho quân trộm cắp. Chúng ta không ăn trộm, ăn cắp, chú nhớ chưa?

Bốn lơ xe đáp:

- Thưa anh em nhớ.
- Hùng hay nói với tôi về chú. Có chú tôi mừng lắm.
- Cám ơn anh.
- Đạo này chúng nó bắt du đảng, khu của chú bị bố lần nào chưa?
- Thưa anh mới bị một lần.
- Có anh em nào bị thộp không?
- Dạ không. Khu này không có tên nào dám chỉ điểm và lũ đàn em không phản bội nên chúng nó có bố ráp cũng vô ích.

James Dean Hùng nói rõ lý do Trần Đại viếng nhà Bốn lơ xe. Nó mừng quýnh. Nó mua bia, cua nướng, chả, thiết đãi Trần Đại. Khi Trần Đại ăn uống, Bốn lơ xe phục dịch như một tên hầu. Nó quả quyết:

- Nhà em nghèo không có giường nệm thơm tho, nhưng anh nghỉ đêm tại đây, em hứa không đũa nào dám phá giấc ngủ của anh.

Trần Đại đập điếu xì gà "Havatampa" nhếch mép cười nói đủ nghe:

- Không đũa nào dám phá giấc ngủ của anh!

Lúc này tiếng quát tháo, tiếng chân đuổi trước nhà Bốn lơ xe, Trần Đại vẫn nằm im. Hắn nghe rõ tiếng gõ cửa nhà Bốn lơ xe và tiếng người hách dịch gọi:

- Bốn, mở cửa cho thanh niên xét sổ gia đình!

Bốn lơ xe không trả lời. Trần Đại ngồi dậy, lấy giày mang. Vừa thất nút giày hắn vừa thương Bốn lơ xe. Bốn nhảm to. Đàn em nó đã phản nó rồi. Mang giày xong, Trần Đại đứng lên, mặc quần áo. Hắn đẩy cửa sổ của căn gác xép chui đầu nhìn ra ngoài. Tiếng kêu gọi Bốn không dứt:

- Bốn, mở cửa đi, mày không thoát đâu?

Bốn vẫn im lặng. Tiếng gọi chuyển thành lời buộc tội:

- Mở cửa đi Bốn. Ra hàng thì mày khỏi đi Nông Sơn. Không mở cửa chúng tao tông cửa vô tóm cổ mày du đảng ạ!

Bốn lơ xe thận trọng leo lên cầu thang. Nó thấy Trần Đại đã mặc quần áo tươm tất. Nước mắt nó ứa ra. Bốn lơ xe mếu máo:

- Em đáng tội quá...

Trần Đại ngậm điếu xì gà chưa mồi lửa. Hắn lấy điếu thuốc khỏi miệng nhẹ nhàng hỏi:

- Tội gì?

Bốn lơ xe đưa tay quệt nước mắt:

- Tội chúng nó quấy rầy anh...

Trần Đại an ủi nó:

- Đâu phải lỗi tại chú. Chú chẳng có tội gì cả. Hãy nghĩ cách đối phó với chúng nó đi.

Bốn lơ xe ấp úng:

- Còn... anh...

Trần Đại hỏi:

- Có lối lên mái lầu không?
- Thưa có.
- Chú chỉ dùm anh.

Bốn lờ xe bước hẳn lên gác xép. Trong khi đó, tiếng nói của thanh niên chống du đảng quyết liệt hơn: '

- Chúng tao cho mày năm phút để suy nghĩ. Quá năm phút không mở cửa, vào tóm cổ mày nghe chưa, du đảng!

Bốn lờ xe không thèm nghe. Nó chỉ lúi leo lên mái gác xép cho Trần Đại. Nó nài nỉ:

- Xin anh tha thứ.

Trần Đại nắm chặt tay nó:

- Chú không cò lỏi thì tha thứ cái gì?

Nhưng Bốn lờ xe cứ khăng khăng:

- Xin anh tha thứ, em có lỗi nhiều...

Trần Đại đành làm vui lòng nó. Bốn lờ xe nghẹn ngào nói:

- Nếu em sống, phải làm du đảng đến già mới bình tĩnh nổi như anh.

Trần Đại ngạc nhiên:

- Chú nói gì? Sống chết sao?

Bốn lờ xe đã ráo nước mắt. Giọng nó trở nên can đảm lạ thường. Nó bước dần tới cầu thang, đoạn quay mặt lại trả lời Trần Đại:

- Em không để chúng nó bắt em đâu.

- Bốn lờ xe chú đừng liều!

Bốn lờ xe cời phanh khum áo. Nó ngạo nghễ:

- Anh đã gọi em là Bốn lờ xe. Như thế đủ lắm rồi. Ít ra kẻ vô học vô tài là em cũng xứng đáng để sau này anh nhắc tới bằng ba tiếng Bốn lờ xe...

Trần Đại mím môi suy nghĩ. Bốn lờ xe dục hẳn:

- Anh nói anh cò cách "dọt", Bốn lờ xe hèn mọn này bớt lo dùm anh. Giờ mời anh leo lên mái gác đi!

Trần Đại búng tay tách một cái:

- Bốn lờ xe, anh khuyên chú...

Trần Đại chưa dứt hết câu, tiếng đập cửa thình thình và lời nhắc nhở Bốn lờ xe vọng lên căn gác xép:

- Du đảng Bốn, thằng khốn kiếp, còn có hai phút nữa thôi đấy!

Bốn lờ xe dục Trần Đại:

- Anh "vù" đi anh...

- Còn chú?

- Em ở lại.

- Để bị bắt à?

- Không, để cho chúng nó biết Bốn lờ xe không dễ bắt như chúng nó tưởng.

- Chú định trở "ngóm" gì?

- Trước tiên em "xử" thằng chỉ điểm!

- Rồi sau?

- Em sống mái, vớ tụi nó.

- Chú sẽ chết!

- Em muốn chết anh hùng.

Bốn lờ xe không kéo dài chuyện nữa. Nhanh như vượn nó tụt xuống cầu thang, kéo sập cánh cửa lên lầu, khóa chặt lại rồi nó ném chìa khóa vào lu nước. Bốn lờ xe ghé miệng vô khe cửa lên lầu, nhắc Trần Đại:

- Cùng lắm anh hãy "dọt". Còn không anh cứ nằm ngủ mai thằng Bốn bù loong hện lại em. Nó đúng hện lắm. Em thương nó lắm. Nhờ đàn anh dạy dỗ nó. Chìa khóa em giấu trong lu nước.

Trần Đại không đáp. Bốn lờ xe nhào tới gần cửa ra vào. Nó ép tai sát vách gỗ, nghe ngóng. Một anh thanh niên chống du đảng hỏi:

- Mày bảo hồi chập tối thằng nào đưa thằng nào tới gặp thằng Bốn?

Người bị hỏi trả lời:

- James Dean Hùng!

Bốn lờ xe giật mình đánh thót một cái. Nó nghiêng rang, nắm chặt hai tay đến nỗi các đốt ngón tay chuyển động kêu răng rắc. Bốn ướn nghẹn chỉ rít khẽ được mấy tiếng:

- Thằng chó đẻ!

Nó rút con dao Trung Cộng khỏi túi quần, thăm rủa:

- Tám mỗ lết, đồ phản phé, mày sẽ biết tay đàn anh mày!

Thanh niên vừa hỏi Tám mỗ lết, lại cất vấn:

- James Dean Hùng nào?

- Đàn anh của Bốn lơ xe.
- Nỏ cũng ở bên xe à?
- Không, nó ở khu khác, "chì" hơn Bốn lơ xe.
- Nó chờ thằng nào mà biết không?
- Hình như Trần Đại.
- Trần Đại là thằng nào?
- Tôi không rõ.
- Thật chứ?
- Dạ thật.
- Nó chờ bằng gì?
- Xe xì cút tơ.
- Mà chắc thằng Bốn lơ xe có ở nhà hả?
- Chắc.
- Sao mà dám chắc?
- Chạp tối Bốn lơ xe sai tôi đi mua la de mời khách mà.
- Khách là thằng Trần Đại hả?
- Dạ.

Người thanh niên khác dơ đồng hồ coi rồi nói:

- Hết năm phút. Gọi nó đi bồ Hiền!

Hiền là thanh niên ốp Tám mỏ lét, trả lời:

- Đợi cảnh sát tới, mình tông cửa vào mới đúng luật.
- Bao giờ cảnh sát tới?
- Sắp sửa.

Bốn lơ xe lợi dụng thời gian chờ cảnh sát của thanh niên chống du đảng để chuẩn bị đối phó. Nó dứt cầu chì ném xuống rãnh. Bốn tháo luôn cả bóng đèn điện đút vào xó tối. Nó kiểm cái đèn bấm, dặt cạp quần, thủ thanh sắt nhỏ, dài dựng kê cửa. Xong đầu đó, Bốn lên tiếng:

- Chúng mày còn đợi gì chưa tông cửa?

Nó phá ra cười rữ rươi:

- Bộ chúng mày sợ cửa tao gài lựu đạn hả? Hết năm phút rồi đó những thằng cắc kè!

Người thanh niên chống du đảng chửi bới:

- Rán chờ chút nghe Bốn, đời mày kể như lúa rồi con ơi!

Bốn gầm vang như tiếng rống của sư tử:

- Tông cửa đi. Tao chờ cắt thịt hôi thối của chúng mày. Tông cửa đi bọn cắc kè! Bọn cậ đồng ăn hiếp người, tông cửa đi chúng mày sẽ biết đời thằng nào lúa trước!

Trần Đại nghe Bốn lơ xe tỏ chí khí. Hấn lắc đầu, thờ dài. Bên ngoài, tiếng chửi bới không kém phần sôi nổi.

Bốn thôi trả đũa. Nó đứng lùi lại, cách cửa năm thước. Tư thế đó Bốn lơ xe cho rằng rất lợi. Hể bên ngoài tông cửa đi vào là mắc bẫy của nó.

Bốn lơ xe khiêu khích:

- Sao chưa tông cửa bắt tao đi? Bộ chúng mày gồm Bốn lơ xe hả, bọn khỗ nạn!

Một người thanh niên chống du đảng trả lời:

- Đừng vội vàng tên lơ xe thô bỉ. Mày cứ yên tâm rồi cái tròng sẽ tròng vào cổ mày và mày sẽ bị lôi xềnh xệch như con chó chạy rông ngoài lộ...

Bốn nổi giận. Nó vớ hòn gạch, ném mạnh vào cánh cửa. Bên ngoài, một loạt cười khoái chí tiếp đón viên gạch trút hận của Bốn lơ xe. Nó chửi thề luôn mồm. Khiến một người thanh niên khác phải "đáp lễ":

- Đồ lơ xe, mày sẽ đi Nông Sơn con ạ! Người ta sẽ rút hết máu du đảng trong người mày ra và sẽ chích máu heo vô thân thể mày. Mày sẽ biến thành đồ heo, lơ xe ạ!

Bốn đứng một chỗ không yên. Sự căm phẫn làm nó muốn di chuyển. Bốn thét:

- Bọn chó đẻ, có giỏi tông cửa vô coi!

Một bàn chân đạp rình một cái đáp lời thách thức của Bốn lơ xe. Nhưng cửa gài kỹ nên không bị tông. Bốn nín thở, nó nhẹ nhàng bước tới phía cửa, cẩn thận rút cái then ra. Rồi nó lui về chỗ cũ. Nó không quên mang thanh sắt theo. Bớ trí xong xuôi, Bốn lơ xe chửi bới om xòm:

- Bọn chó đẻ, vô đi chứ!
- Để mày sống thêm vài phút nữa Bốn lơ xe ạ!

- Bọn chó đẻ không dám vô à?
- Chưa thềm vô.

Bốn lơ xe cười khanh khách:

- Ông nội chúng mày sống lại, cho ăn hủ tít, biểu chúng mày vô cũng không dám vô nữa là...
- Lơ xe, hãy coi chừng!
- Vô đi bọn chó đẻ! Tao chờ chúng mày mà...

Nghe Bốn lơ xe phách lối quá, đám thanh niên chống du đặng nổi sùng. Một người đập mạnh cửa cái nữa. Cánh cửa bật tung. Người thanh niên đó ngã chúi vào trong. Bốn lơ xe lợi dụng trong tối, nhảy lại đá bốp một cái trúng cạnh sườn kẻ thù. Nó tùm áo đối thủ, dựng lầy làm cái mộc đỡ đòn cho nó.

Bốn ra điều kiện:

- Chúng mày nhào vô tao đâm chết thằng này! Nó rút dao bấm tách một cái. Lưỡi dao bật ra sáng loáng.
- Bốn lơ xe dí sát gáy người thanh niên thất thế: đứng im, mày nhúc nhích tao bấm liền. Bốn lơ xe không nói láo bao giờ. Mày nghe chưa!

Bốn ấn lưỡi dao thêm chút nữa. Người thanh niên hoảng hồn:

- Tao nghe rồi.
- Cấm mày không được xưng tao. Nói lại nghe coi thằng chó đẻ.
- Tôi nghe rồi.
- Chưa được.

Em nghe rồi.

- Chưa được.
- Con nghe rồi ạ!

Bốn bắt người thanh niên đứng im. Nó nhảy vào một cái tới cửa đóng sập lại, gài then như cũ. Đám thanh niên ở ngoài chưa kịp có phản ứng gì. Vì Bốn lơ xe hành động chớp nhoáng và cũng vì vậy đồng bọn đã lọt bẫy của Bốn. Bốn lấy đèn bấm rọi thẳng vào mặt đối thủ:

- Bốn lơ xe không giết mày đâu. Nhưng nếu mày nhích lưỡi dao này sẽ xả đồng thịt hôi của mày ngay lập tức.

Người thanh niên thất thế nín thình. Bốn lơ xe biết chắc rằng nó chỉ hoa lưỡi dao trước mặt đối thủ một lần thôi là đối thủ của nó sẽ hụt "chí khí". Nó để người thanh niên đứng chết dí một chỗ, Bốn lơ xe lùi về lu nước xấn ống tay áo, thò tay vào lu nước tìm cái chìa khóa. Sau đó vẫn âm thầm lủi trong bóng tối, Bốn lơ xe tới cầu thang. Nó trèo lên rất khẽ, mở ổ khóa và nâng cánh cửa gác xép. Bốn lơ xe không gây một tiếng động nhỏ nào nên người thanh niên cứ tưởng kẻ thù đang đứng sau lưng mình. Bởi vậy Bốn mới đủ thì giờ vẽ lại chiến thuật. Nó rút đèn bấm quẹt một vệt ánh sáng kiếm Trần Đại. Bốn ngạc nhiên đến rụng rời. Nó thấy Trần Đại dựa lưng vào cửa sổ, đương phì phèo điếu "Havatampa". Bốn lơ xe gọi khẽ:

- Thừa anh...

Trần Đại bước nhẹ đến gần. nói nhỏ:

- Gì thế chú?
- Mời anh xuống gấp!
- Đi "đường bộ" à?
- Vâng, khỏi "nhảy dù".
- Chú chắc chứ?
- Dạ, em có mộc rồi. Thôi, mời anh xuống gấp kẻo con vật hy sinh của em nó thoát lưới.

Bốn lơ xe nhảy vào xuống trước. Nó tùm cò áo gáy người thanh niên dọa:

- Mày muốn chết không?

Người thanh niên lắc đầu:.

- Tao với mày không thù, không oán sao mày tiêu diệt tao?
- Người ta thuê tôi.
- Thuê mày bao nhiêu?
- Thuê từng tối.
- Nghĩa là chúng mày đi bắt du đặng vì chúng mày cần tiền chứ chẳng phải vì xã hội mà diệt du đặng hả?
- Mày nói đúng.

Bốn lơ xe lơ bồng hét lớn:

- Câm mồm lại!

Trần Đại đã đứng cạnh nó. Vỗ vai Bốn lơ xe, Trần Đại nhỏ nhẹ:

- Gì thế chú?
- Thưa anh, xin phép anh, em dậy thẳng chớ để này bài học.

Trần Đại gật đầu. Lúc ấy, bên ngoài, đám thanh niên chống du đảng đã có phản ứng. Họ sầm sì bàn tán. Một người nói:

- Bốn lơ xe, mày mà đụng đến một sợi lông chân nào của bạn tao, tao sẽ lột da đầu mày!

Bốn lơ xe nhìn Trần Đại. Nó nhe răng cười. Trong bóng tối, hàm răng trắng hếu của nó có một vẻ gì dễ sợ.

Bốn lơ xe không thèm trả lời. Nó rút dao bấm tách một cái rồi dí vào gáy người thanh niên:

- Nói đi thẳng chớ để, cái gì đang cọ trên da thịt mày?

Người thanh niên run rẩy:

- Con... dao...
- Con dao dùng để làm gì?
- Tôi không biết...

Bốn lơ xe rạch khế mũi dao trên làn da gáy của người thanh niên. Khiến anh ta rùng mình.

- Nói lại đi "Thưa ông con không biết".

- ...

- Nói đi!
- Thưa anh...
- Tao biểu mày nói "Thưa ông du đảng Bốn lơ xe..." Nhanh lên tao không thức cả đêm dậy mày được.
- Thưa ông du đảng Bốn lơ xe, con không biết ạ!

Bốn lơ xe lại hỏi:

- Mày muốn chết không?
- Thưa ông, không ạ!

Vậy phải nghe lời tao.

- Dạ.
- Mày khóc âm lên đi...

Người thanh niên thắc mắc:

- Thưa ông khóc làm gì?
- Khóc để sống. Thứ hèn hạ như mày muốn sống thì phải khóc chứ đâu xứng đáng cười ngạo nghễ trước tử thần.

Trần Đại nghe Bốn lơ xe xài văn chương "cải lương", súyt phì cười. Hắn cố nín để coi đàn em dở trò "văn nghệ". Bốn lơ xe có thể, đã biểu diễn vài đường đấm đá nếu nó không đứng trước mặt Trần Đại. Nó hiển không thích nói văn hoa hơn là dùng quả đấm. Thành thử, hình ảnh thô bạo của nó chọt mờ đi trong trí óc của người thanh niên chống du đảng.

- Mày bằng lòng khóc để sống chứ?
- Dạ.
- Vậy khóc đi!
- Khóc thế nào?
- Tùy mày.

Người thanh niên bồng ôm mặt rống lên:

- Con lạy ông... Ôi trời đất ơi... Ông tha chết cho con...

Bên ngoài, đám thanh niên chống du đảng hoảng hồn, Người thanh niên la to hơn:

- Ôi trời ơi! Ông tha chết, ông tha con ông Bốn lơ xe ơi!...

Một giọng nói vọng vào:

- Ngải, Ngải! Anh làm sao thế?

Người thanh niên bị Bốn lơ xe thộp cổ, đáp:

- Tôi sắp bị giết! Các anh cứu tôi với!...

Bốn lơ xe khen Ngải:

- Tao chưa dậy "bài" mà sao mày đã "thuộc vở" của tao. Thằng này tài dzách đa! Cứ vậy la lớn đi mậy!

Ngải hiểu rõ tình thế, anh ta tin rằng Bốn lơ xe dùng anh để thoát thân chớ không nỡ giết mình nên Ngải rất bình tĩnh khi cầu cứu. Nghe lệnh Bốn lơ xe, Ngải liền xuất.

- Các anh cứu tôi với!...

Giọng nói khác nói với Bốn lơ xe:

- Bốn lơ xe, mày "điều đình" không?

Bốn lơ xe chưa thềm trả lời. Câu hỏi được lập lại:

- Bốn lơ xe, mà "điều đình" không?

Bốn gặt gù ra chiều đắc ý. Nó lên tiếng:

- Điều đình giá nào?

- Mà thả bạn tao ra, chúng tao tha mà đêm nay...

Bốn vắng tục đủ cho thanh niên Ngải nghe. Rồi nó cười hô hố:

- Chúng mà ngày thơ thế?

- Ngây thơ sao?

- Thả thằng Ngải trước để chúng mà dễ thộp cổ tao à? Đ. m. ông biết rõ chúng mà quá mà... Chúng mà chỉ cậy đông người, cậy có súng, cậy có chính phủ chứ chúng mà đâu có anh hùng như chúng ông. Lời hứa của chúng mà là lời hứa cho trẻ con ăn cá rô sống. Nói cho chúng mà hay, Bốn lơ xe là du đảng thật đấy. nhưng ông dám giữ lời hứa và dám chết lắm à!

Bốn nói dứt câu, nó hoa dao dục thanh niên Ngải:

- Mày tưởng đi mà!

Thanh niên Ngải la âm!

- Ối! Ối Các anh cứu tôi...

Bên ngoài, giọng nói bứt kiêu căng:

- Bốn, mày muốn điều kiện gì?

- Tao không muốn điều kiện.

- Vậy mày muốn gì?

- Tao muốn... muốn... thịt thằng Ngải!

- Thịt nó mà vô tù con ạ!

- Ông nội mày đâu ngán tù. Suốt quãng đời thơ ấu của tao đã ở tù rồi, vô tù nữa có sao...

Bốn lại hoa dao. Thanh niên Ngải hét:

- Ối! Ối... Em lậy anh...

Bốn nói nhỏ:

- Mày giả đồ xin tha chết đi!

Thanh niên Ngải bù loa:

- Em lậy anh, anh tha chết cho em, anh đừng giết em, em cần cõ lậy anh...

Bốn lơ xé rí tai Trần Đại:

- Thừa anh em xỉ nhục chúng nó được không ạ?

Trần Đại xoa đầu Bốn:

- Hay đấy, nhưng anh buồn ngủ quá. Chú mau dẹp đường đi Bốn ạ! Để lâu, cảnh sát tới "đường bộ" lại "gặp mình" mất.

Bốn lơ xe hỏi thanh niên Ngải:

- Rán chút nữa xem nào, cừu non!

Thanh niên Ngải van xin: ;

- Em lậy anh, em lậy đại ca Bốn lơ xe, đại ca thương em...

Bốn hét. Giọng nó ngập đầy sự thỏa mãn:

- Anh dừng quả! Chúng mà anh dừng quá! Nào, có thằng nào anh dừng hơn nhào vô coi!

Đám thanh niên ở vào tình thế bất lợi. Họ không trả đũa Bốn lơ xe nữa. Họ định bụng rằng, sẽ đối xử với nó "xứng đáng" một lần tới. Và, bây giờ, họ nhịn nhục. Một người đại diện cả bọn, kêu gọi Bốn:

- Bốn mà muốn gì cũng được.

- Thật chứ?

- Thật...

- Vậy thì chúng mà hãy đứng cách xa cửa nhà tao chừng chục thước đã.

- Đồng ý.

- Tao trông thấy thàng nào ần núp, hễ hạ tao, tao sẽ hạ thằng Ngải trước. Chúng mà nên nhớ rằng, Bốn lơ xe không bán rẻ sự chết của nó đâu.

- Đồng ý.

- Gấp lên, tao ít thì giờ lắm.

Những bước chân lục tục bước chúng tỏ đám thanh niên chống du đảng đã chịu nước lép. Bốn lơ xe dặn Trần Đại:

- Ngả sau cõ nhiều lối ra lộ, em giữ thằng này lại thật lâu để anh "về ngủ" cho sớm.

Trần Đại không nói năng gì. Hắn theo Bốn lơ xe ra phía cửa. Bốn kéo nhẹ con chốt, mở rộng cửa. Nó túm lưng áo Ngải, đẩy đi trước. Con dao Trung Cộng đã bật lưỡi sáng loáng, dí sát vào cạnh sườn thanh niên Ngải. Thoát khỏi căn nhà tối om, Bốn lơ xe dục Trần Đại:

- Thừa anh mời anh "về ngủ" ạ!

Trần Đại hút miếu "Havatampa" khác, châm lửa hút đoạn hắn nói:

- Chú cứ lo điều đình đi.

Bốn lớn tiếng hỏi:

- Bây giờ chúng mày muốn gì?

Người đại diện đám thanh niên chống du đảng đáp:

- Muốn mày buông người của chúng tao ra.

- Với điều kiện gì?

- Điều kiện gì cũng được.

- Tốt, chúng mày biết điều đấy. Vậy điều kiện của tao là đổi thằng Ngải lấy thằng Tám mở lét!

Đám thanh niên chống du đảng sừng sốt. Họ không ngờ Bốn lơ xe biết rõ tên chỉ điểm của họ là Tám mở lét. Giao Tám mở lét cho Bốn tức là đẩy thẳng phản phè này vào chỗ chết. Đám thanh niên chưa có quyết định rõ rệt thì Bốn lơ xe đã hỏi:

- Chúng mày bằng lòng không?

Người đại diện nói:

- Mày nhầm rồi Bốn lơ xe ạ!

- Nhầm gì? Chúng tao đâu biết Tám mở lét là thằng nào. Vừa hót được một mớ, chúng tao đưa đi nhốt cả rồi. Lúc ghi tên từng thằng, chúng tao không thấy tên Tám.

Bốn lơ xe nhổ bãi nước miếng. Nó chửi thè âm ỹ:

- Đồ chó đẻ! Đừng xạo với cha nội mày nghe! Trả thằng Tám mở lét ngay kẻo tao xẻo tai thằng Ngải.

Nó ghé sát tay Ngải:

- Rống lên đi mày!

Bốn lơ xe kề lưỡi dao và tai Ngải. Người thanh niên thất thế nghe lời Bốn:

- Đừng! Đừng xẻo tay em đại ca! Các bạn trả Tám mở lét đi, giữ làm chi.

Bốn phụ họa:

- Chối dài hoài vậy tụi mày! Thằng Ngải thú thật tụi mày "mua" thằng Tám mở lét mà. Trao nó ngay cho tao, "nội bổ của tao để tao lo!

Người đại diện hỏi:

- Sao mày biết chúng tao giữ Tám mở lét?

Bốn lơ xe hần học:

- Nghe tiếng nó "chỉ điểm" cho tụi bay tao biết ngay là nó. Lẹ lên, tụi bay chịu đổi tù binh chứ?

- Để tao nghĩ đã.

Tới lượt Bốn lơ xe làm tàng:

- Tao cho tụi bay ba phút thôi nhe!

Trong khi tám thanh niên bàn bạc xem có nên trao Tám mở lét cho Bốn lơ xe không thì Bốn ngoảnh cổ nhìn Trần Đại. Nó thấy thần tượng của nó vẫn chưa thềm "dọt". Trần Đại đứng xem Bốn lơ xe điều đình như một người ngoài cuộc. Hắn thản nhiên hút thuốc. Mùi thơm của khói "Havatampa" lan tỏa trong một khoảng không gian khuya vắng. Khiến những kẻ nghiện thuốc lá thơm bắt thềm nhỏ rãi. Bốn lơ xe mới được hân hạnh gặp Trần Đại lần đầu nên nó không biết rõ những hành động lạ lùng của Trần Đại. Nó đã dục đôi ba lần nhưng thần tượng của nó chẳng thềm nhúc nhích mà cũng chẳng tỏ thái độ gì. Bốn lơ xe đoán rằng, thần tượng của nó nhiều thủ đoạn "chọc trời khuấy nước". Lúc còn mắc kẹt trên căn gác xép đã không bối rối thì bây giờ thoát ra ngõ, có coi đám thanh niên chống du đảng kia vào đâu.

Riêng Trần Đại, hắn muốn xem Bốn lơ xe xử trí thế nào với Tám mở lét. Mặc dù, Bốn lơ xe lợi điểm nhờ cái "mộc" thanh niên Ngải, song đám thanh niên đông hơn, tình trạng kéo dài, cảnh sát tới thì Bốn lơ xe hết cơ hội thanh toán kẻ phản phè và thoát thân. Tư cách của một trùm du đảng không cho phép hắn "dọt" êm ả trong lúc đàn em của hắn đang lâm trận. Trần Đại nán lại với chủ đích của hắn. Hắn sẽ ra tay nếu Bốn lơ xe thất thế. Bốn lơ xe chẳng kịp hiểu thế. Nó kéo thanh niên Ngải lùi gần chỗ Trần Đại đứng. Bốn lơ xe ngập ngừng:

- Thừa... anh...

Trần Đại cầm điếu xì gà "Havatampa" dương hút dở vào miệng Bốn lơ xe:

- Chú kéo vài hơi cho ấm áp.

Bốn lơ xe chưa kịp nói, Trần Đại đã tiếp lời:

- Chú rán lo việc "nội bộ" của chú đừng lo cho anh. Bọn chuột nhất ấy không gặm nổi đế giày của anh đâu.

Bốn lơ xe hút thuốc. Nó đã yên lòng. Bốn hỏi:

- Em phải "chơi" tụi nó ra sao?

- Cứ "chơi" thế. Nhưng quyết liệt hơn và không xuống giá. Anh dặn chú điều này nữa...

Trần Đại ngừng nói. Hắn đảo mắt nhìn quanh quần rồi bảo Bốn lơ xe:

- Anh sẽ kiểm một chỗ khuất đừng coi, từ giờ chú đừng lưu ý đến anh nữa nhé.

Bốn lơ xe gật đầu tuân lệnh. Trần Đại nhắc nó:

- Hết ba phút rồi chú Bốn lơ xe ạ!

Bốn sực nhớ, nó dục đám thanh niên:

- Tụi bay nghĩ xong chưa?

Người đại diện đáp:

- Khoan chút!

- Không khoan gì hết trời. Tao đếm từ một đến mười, không dao thang Tám mỗ lét, tao thọt thẳng Ngải...

Bốn lơ xe bắt đầu:

- Một...

Người đại diện năn nỉ:

- Để tao nói vài lời đã.

Bốn lơ xe không thềm chú ý:

- Hai...

Người đại diện chịu lép vế:

- Tao xin mày vài phút nữa, Bốn lơ xe!

Bốn lơ xe gật gù khoái chí:

- Được, tao cho tụi bay vài phút để cho tụi bay biết du đãng bên xe là Bốn lơ xe đây "chịu chơi" cả võ lẫn văn. Chơi trội hơn tụi bay là cái chắc. Nào, nói đi...

Người đại diện đã hội ý anh em. Họ đành đổi Tám mỗ lét lấy Ngải. Họ đồng ý rằng, một thằng du đãng khôn nạn như thằng Tám mỗ lét, nhặt ở xó xỉnh nào cũng có. Từ ngày phong trào bắt du đãng khởi phát, họ đã bắt được hàng trăm thằng cỡ Tám mỗ lét. Nay cứ khư khư hai tiếng "chính nghĩa" không trả Tám mỗ lét cho Bốn lơ xe có thể Bốn lơ xe thanh toán Ngải. Đối với họ, Ngải mới là kẻ đáng sống. Ngải lương thiện, Ngải mẫu mực, Ngải không phải là hạng đá cá lặn dưa, là quân "bất địa" đứng bên như Tám mỗ lét, Ngải không thể chết. Tám mỗ lét mới đáng chết. Vì nó là mầm ung thối của xã hội. Chưa chắc gì đã "chiêu hồi" nổi nó. Một buổi sáng hay một hôm nào đó máu du đãng nổi dậy. Tám mỗ lét lại bỏ chuồng ra đi, sống du thủ du thực. Ngựa quen đường cũ, Tám mỗ lét đâu chịu làm lại cuộc đời. Rồi lại đi bắt nó lại, lại nhốt nó vào trại Tế Bàn hay tổng nó đi Nông Sơn. Rốt cuộc nó vẫn là nó, vẫn là thằng du đãng thối tha. Thôi thì, gặp nước bí hãy đổi nó lấy người của mình. Tuy thế, họ sợ "luật du đãng" mà Bốn lơ xe sẽ xử Tám mỗ lét, nên người đại diện nói:

- Mày phải hứa với tao một điều.

- Tao không hứa điều gì cả.

- Mày phải hứa tao mới trả Tám mỗ lét.

- Không hứa nào bắt tao hứa được, trừ phi...

Bốn lơ xe ngó nhanh sang hai bên kiểm Trần Đại. Đàn anh của nó đang dựa lưng vào bức tường gỗ, ghéch cẳng chân phải lên đầu gối chân trái, ung dung hút điếu xì gà "Havatampa" khác. Bốn lơ xe yêu cử chỉ "cha chú" hào hoa phong nhã đó quá. Nó toan nhắc nhở đến tên Trần Đại song chợt nhớ lời dặn của đàn anh. Lại thôi. Người đại diện thấy nó ngập ngừng, bèn hỏi:

- Trừ phi gì?

- Trừ phi dao kề vào cổ tao. Mà cũng chưa chắc đã bắt tao hứa nổi.

- Vậy tao yêu cầu mày hứa nhé!

Bốn lơ xe lắc đầu:

- Đã bảo tao không hứa. Trừ phi...

- Trừ phi gì?

- Trừ phi mày lấy tao hứa!

Người đại diện nổi sùng:

- Bốn lơ xe, mày cầm cái mồm heo chó của mày lại.

Bốn nhếch mép cười, hoa lưỡi dao Trung Cộng trước mặt Ngải. Người thanh niên thất thế rú lên:

- Ôi! Ôi em lạy đại ca... Các bạn ơi! Tôi lấy các bạn, các bạn nhịn đại ca Bốn lơ xe đi.

Người đại diện thấy mình nóng tính lúc này bắt tội, đổi giọng:

- Được rồi, tao xin mày hứa vậy, Bốn lơ xe ạ!

Bốn lơ xe khinh khỉnh:

- Hứa gì?
- Hứa không hạ thằng Tám mỗ lét.
- Sao mày biết tao hạ nó?

Người đại diện không trả lời câu hỏi của Bốn lơ xe. Anh ta nói:

- Mày hứa chứ?

Bốn lơ xe cáu tiết:

- Không hứa gì cả.

Được, không cần mày hứa nữa, nhưng nếu mày hạ thằng Tám mỗ lét, chúng tao sẽ không để mày ăn ngon ngủ yên đâu.

Bốn lơ xe chửi thề:

- Đ. m., chúng bay sẽ làm gì ông?

Bỗng nó hét:

- Lẹ lên, trao thằng Tám mỗ lét đi! ông đếm lại:
- Một, hai, ba, bốn...

đám thanh niên chống du đảng không dám kéo dài thi giờ nữa. Họ kéo Tám mỗ lét, nói nhỏ với nó:

- Mày có kế thoát thân không?

Tám mỗ lét run rẩy:

- Bốn lơ xe sẽ giết tôi trước mặt các anh.
- Nó không dám giết mày đâu.
- Nó dám lắm. Biết các anh hèn thế, tôi đã không phản Bốn lơ xe.

Tiếng đếm của Bốn rõ rõ ràng: "Bảy, tám..." khiến đám thanh niên hết thì giờ vẽ kế hoạch cho Tám mỗ lét.

Tên phản phè khôn nạn lột cái mặt nạ ra. Người ta đẩy nó sang phía Bốn lơ xe. Tám mỗ lét cúi đầu làm lủi đi. Bên kia Ngải cũng được Bốn buông tha. Cuộc trao đổi tù binh diễn ra sôi nổi và hỗn hợp giống một xen trong phim Rio Bravo. Bốn lơ xe đã đề phòng sự lường gạt. Nó lăm lăm con dao Trung Cộng bật lưỡi sáng lóe trong tay. Con dao sẵn sàng phóng vào tù binh nếu đối thủ nuốt lời hứa. Khi Ngải và Tám mỗ lét cách nhau chừng ba thước Tám mỗ lét nghĩ sao, chạy lại. Bốn lơ xe phóng nhanh khí giới. Lưỡi dao cắm phập vào lưng Tám mỗ lét, lút cán. Thằng phản phè gục ngay xuống. Máu phun ra có vòi...

Trần Đại biết cơ sự đã nguy, hấn rời chỗ đứng, lưng thưng rút lui như một khán giả đã xem hết trò. Ngải ngó lại nhìn Bốn lơ xe thấy trong tay nó còn một lưỡi dao khác, đứng im không nhúc nhích. Ngay lúc ấy những bước chân huỳnh huỵch chạy tới. Đám thanh niên reo mừng:

- Cảnh sát đã tới!

Cảnh sát đã tới, có nghĩa là cảnh sát đã mang súng có đạn tới. Bốn lơ xe đảo mắt thật nhanh kiếm Trần Đại. Nhưng Trần Đại không còn đứng ở chỗ cũ nữa. Nó vùng chạy. Ngải lợi dụng hình thế, chạy một mạch. Anh bỏ đám thanh niên bắt du đảng. Chắc chắn, anh ta sẽ bỏ luôn cái "nghề" này vì anh ta vừa sợ du đảng loại Bốn lơ xe, vừa phục cái lối ngang tàng của nó.

Đám thanh niên chống du đảng kể qua sự thể, cảnh sát hỏi:

- Các anh vừa nói có thằng Trần Đại hả?
- Dạ tối nay Trần Đại ở với Bốn lơ xe.

Người cảnh sát thờ dài tiếc của:

- Trời ơi! Có Trần Đại mà để nó thoát thân...

Người đại diện thanh niên ngơ ngác:

- Trần Đại là ai?

Người cảnh sát dậm chân:

- Cậu không biết nó là ai hèn chi chỉ lo đối phó với thằng Bốn. Nó là kẻ thù số một của xã hội này, là tay tổ du đảng.

Rồi ông ta rối rít:

- Đâu, đâu nó đâu rồi?

Người đại diện chỉ tay vào phía Bốn lơ xe đang chạy:

- Nó đi trước thằng Bốn...

Người cảnh sát dận:

- Các cậu lo chờ cái xác này vô bệnh viện gấp, để chúng tôi lo hai tên chó chết này...

Và người cảnh sát phát tay. Người bạn đồng nghiệp của ông ta tới gần:

- Rút súng ra, nếu cần cứ bắn què cẳng nó.

Hai người chạy theo Bốn lo xe, miệng hét:

- Trần Đại, khôn hồn đứng lại, tao có lệnh bắn chết mày. Nếu mày chịu đứng yên trận thi thoát ăn đạn con ạ!

Bốn lo xe bắt kịp Trần Đại. Nó dục:

- Dọt đi anh!

Trần Đại nghiêng răng:

- Anh không muốn bỏ rơi chú.
- Em xin anh.
- Im mồm.
- Em chết là đáng kiếp, còn anh, anh phải sống để trả thù cho em.

Trần Đại ứa nước mắt vì câu nói của Bốn lo xe. Hắn vừa chạy vừa hỏi:

- Mấy đứa đuổi anh em mình?

Bốn lo xe ngoảnh lại. Mắt nó rục sáng:

- Có hai thằng mã tà thôi.

Trần Đại trách Bốn:

- Thế mà chú cứ nhặng lên. Đấu hay dọt? Một công một mà...
- Thừa anh dọt.
- Sao?
- Nó dám bắn.
- Nó chỉ dọa.
- Nó nhất định bắn anh bả ng súng.
- Thế dọt à?
- Dạ.
- Thì dọt vậy.

Hai tên du đang rào cẳng, bỏ rơi cảnh sát chừng trăm thước.

- Trần Đại, mày hết can đảm rồi à?

Trần Đại bảo Bốn:

- Chúng nó dụ khỉ đó.
- Sao ạ?
- Nó gọi lòng tự ái của anh để anh đứng lại cho chúng nó bắn què.

Bốn lo xe tằm tắc khen thảm Trần Đại. Nó hỏi:

- Anh nghĩ thế nào?
- Đứng lại coi.
- Để chúng nó bắn què à?
- Không.
- Vậy để làm gì?

Bốn lo xe bị kích thích bởi trò chơi khá nguy hiểm của đàn anh. Nó tin rằng, vụ này mà thoát, nó sẽ lên một ngôi cao hơn là xếp sòng bến xe đò lục tỉnh.

- Anh vẽ trận chưa?
- Rồi.
- Anh ra lệnh đi!
- Chúng mình bỏ xa chúng nó chút nữa. Có ngô rẽ không?
- Có
- Bên trái hay phải.
- Trái.
- Ngõ ra lộ được hả?
- Được
- Rẽ bên trái.

Hai tên du đang "rò ga". Nháy mắt, chúng nó đã khuất bóng trong con ngõ hẹp. Cảnh sát không bỏ mồi. Họ cũng biết lối chúng đang đào tẩu.

Trần Đại nói:

- Tốp ga lại. Bây giờ chú nấp ở ngách này. Anh chạy chú hạ thằng đằng sau nhé!
- Dạ.

Trần Đại dặn thêm:

- Nhớ rằng nó có vợ con, mẹ già, đừng hại đời nó chỉ cảnh cáo thôi nhé!
- Dạ.
- Chú mày giết nó anh cắt gân chú đa!
- Dạ.

Bốn lơ xe núp trong một ngách để một mình Trần Đại lững thững bước. Cảnh sát đã rẽ vào con ngõ hẹp. Họ thấy có một tên, Một người võ mông bóp một cái:

- Uổng quá, chắc thằng khốn nạn Trần Đại thoát rồi.

Con ngõ hẹp, hai người cảnh sát không chạy song hành được. Người chạy trước, kẻ chạy sau. Đã có chủ đích, Trần Đại dừng bước đi bỗng quay phắt lại. Đúng giây đó Bốn lơ xe đã phóng chưa ra ngáng. Người cảnh sát bị ngáng té bổ nhào. Trần Đại lên tiếng:

- Trần Đại đây, quý ngài cảnh sát muốn xem căn cước không?

Người cảnh sát chạy trước gặp đúng con mồi, mặc kệ bạn mình ngã, chạy vượt lên. Trần Đại cũng chạy. Người cảnh sát dọa:

- Trần Đại, đừng để tao nổ đạn.

Trần Đại cười sảng sặc:

- Ông có mấy phát mà làm tàng thể ông?
- Đủ để bắn vỡ đầu mày thành du đặng khốn nạn ạ!
- Vậy bắn đi, phú lít.

Trần Đại nói dứt lời, ngồi thụp xuống, vớ hòn gạch. Hắn ném viên gạch trúng bụng người cảnh sát. Người cảnh sát toan bắn Trần Đại, nhưng khoảng cách còn hơi xa bắn cũng vô ích. Ông ta cố đuổi gần Trần Đại. Trong thời gian đó. Bốn lơ xe hạ được người cảnh sát thì mừng lắm. Nó bấm con dao Trung Cộng thứ hai. Lưỡi dao bật ra. Bốn lơ xe hoa dao trộ người cảnh sát:

- Hi hi, mày sắp về châu tiên tổ rồi con ạ!

Người cảnh sát không nói năng. Ông ta xoay mình lật ngựa. Khẩu súng lục bị văng khỏi tay, nằm dưới chân ông ta. Bốn lơ xe nhe răng cười đắc thắng:

- Tụi mày bắt nạt tao nhiều quá, hôm nay Bốn lơ xe trả thù. Tao sẽ rạch mặt mày làm kỷ niệm.

Bốn lơ xe tới. Nó rút đèn bấm chiếu thẳng vào mặt người cảnh sát. Rồi nó chiếu đèn kiểm khẩu súng. Mắt nó sáng rực như ánh đèn bấm. Nó chiếu đèn vào khẩu súng. Bốn lơ xe chắc mẩm phen này có "*chó lửa*" làm le với đàn em. Nó tiến lên. Người cảnh sát vẫn nhắm mắt nằm im tưởng chừng đã chết ngất.

Nhưng bất thần ông ta co hai giò đạp Bốn lơ xe một cái. Không đề phòng, Bốn lơ xe lãnh đủ cái đạp đó. Nó gục ngã. Con dao Trung Cộng đâm trúng ngực nó lút cán. Bốn lơ xe vừa xử tên phản phè Tám mỗ lết bằng dao. Cũng vẫn bằng dao, nó đã tự kết liễu đời nó nhờ cái đạp của người cảnh sát. Con dao phản phè ngấp sâu đến cán, Bốn lơ xe còn đủ sức hét lớn:

- Đại ca... em bị hạ rồi!

Tiếng hét của nó rùng rợn và vang vọng trong đêm tối cơ hồ một con mãnh thú bị trúng đạn gầm lên trước khi chết hẳn. Trần Đại nghe tiếng hét đó dừng chân. Hắn chờ Bốn lơ xe gọi mình nữa. Song Bốn lơ xe chỉ còn sức rút con dao phản phè khỏi ngực nghiêng rãnh định nguyện rửa một câu gì mà nói không được. Nó cựa quậy một chút rồi im hẳn. Máu "*anh chị*" chảy ròng ròng trong ngõ nhỏ.

Người cảnh sát tưởng phóng chân đạp Bốn lơ xe để thoát thân. Dầu có thộp cổ Bốn lơ xe thì cũng cho nó đi Nông Sơn làm lại cuộc đời khác hoặc đi pháp luật xử tội giết người của nó. Ông ta không ngờ đã đạp quá mạnh. Chân ông ta chạm đúng cánh tay của Bốn lơ xe. Con dao Trung Cộng quay mũi ngược lại và đâm vào ngực tên anh chị bên xe đồ lục tỉnh. Người cảnh sát đứng dậy ông ta vớ chiếc đèn bấm đứng xa quét ánh sáng trên thân thể Bốn lơ xe nằm co quắp. Người cảnh sát biết nó đã chết. Ông ta tới gần cúi xuống lật mặt Bốn lơ xe lên. Đôi mắt tên anh chị mở thao láo. Tuy đôi mắt đã ngậy dại, người cảnh sát vẫn rùng mình. Ông ta không hiểu chuỗi quá khứ sầu thảm tối đen của Bốn lơ xe nên chẳng rõ tại sao nó căm thù xã hội đến nỗi chết không nhắm mắt nổi. Ông ngỡ rằng Bốn lơ xe oán hận mình. Người cảnh sát ứa nước mắt. Ông ta chùi bàn tay vào cho sạch đất cát tay trái vuốt mắt Bốn lơ xe. Ông ta thủ thỉ với xác chết của tên anh chị:

- Xin chú hiểu tôi, quả thật tôi không có ý hại chú... Tôi có đưa em bằng tuổi chú. Em tôi chết rồi. Tôi cũng thương chú lắm. Chú đừng oán hận tôi...

Người cảnh sát ngạc nhiên vì đôi mắt của tên anh chị trào ra hai dòng lệ và từ từ khép kín. Rút chiếc khăn mùi xoa, người cảnh sát phủ lên khuôn mặt mà từ giây phút này, ông ta không coi là khuôn mặt của tên du đảng khốn nạn nữa... Người cảnh sát đứng lên. Ông ta chán nản không muốn đuổi theo bạn. Rút thuốc lá, ông ta châm lửa hút chờ đợi người bạn mình trở về.

Lúc ấy, nhân cơ hội Trần Đại nghe tiếng thét não nùng của Bốn lơ xe, dừng lại, người cảnh sát rượt kịp tầm súng. Ông ta nhắm cẳng Trần Đại nổ đạn liền. Tiếng nổ chát chúa nhưng đã sai đích. Trần Đại kịp hiểu ngay rằng Bốn lơ xe nói đúng. Và hắn chợt nhớ sự lo ngại của bọn James Dean Hùng. Cảnh sát đã cương quyết thanh trừng Trần Đại. Thảo nào người cảnh sát này nổ súng không một chút đắn đo.

Vốn khinh thường tài bắn súng lục của cảnh sát Trần Đại rất bình tĩnh. Hắn dụ người cảnh sát bắn hết đạn để đầu tay không. Trần Đại tin chắc hắn sẽ rạch trên mặt người cảnh sát vài vết dao cạo làm kỷ niệm. Ý nghĩ trả thù cho Bốn lơ xe thôi thúc Trần Đại mãnh liệt. Hắn trêu người cảnh sát:

- Bắn nữa đi phú lít!

Người cảnh sát nguyên rủa:

- Thằng du đảng khốn nạn. Tao sẽ bắn vỡ ngực mày ra.

Trần Đại cười khanh khách:

- Cho ăn kẹo mày cũng không dám bắn chết tao phú lít ạ!

Người cảnh sát nổ phát đạn thứ hai. Trần Đại rút con dao con chó ra. Hắn quay lại đối diện với người cảnh sát:

- Bắn tòi quá phú lít! Hãy xem tài phóng dao của tao...

Trần Đại đưa tay về đằng sau lấy đà. Người cảnh sát không dám bước thêm. Trần Đại phóng tay. Người cảnh sát cuống quýt nhảy sang một bên tránh mũi dao của Trần Đại. Tên du đảng ngoại hạng phá ra cười:

- Mới đùa mà phú lít sợ vãi đá ra quần. Lưỡi dao còn trong tay đây mày. Mở mắt nhìn cho rõ, phú lít!

Người cảnh sát không bước thêm nên Trần Đại cũng chàng thềm chạy nữa. Hắn đứng lại xem địa thế. Từ chỗ hắn đứng chạy ra lộ còn 50 thước nữa. Trần Đại khích người cảnh sát:

- Phú lít, mày hết đạn rồi à?

Người cảnh sát trả lời ngay. Phát đạn thứ ba nổ vang. Trần đại chửi thề:

- Mẹ kiếp thế mà cũng đòi bắn!

Trần Đại tưởng tượng một cảnh đấu súng tay đôi trong phim cao bồi. Hắn ước ao lúc này đây có một khẩu súng, hắn sẽ biểu diễn bắn văng súng của người cảnh sát như tay súng Henry Fonda, John Wayne, Kirk Douglas trên tấc bông cao bồi nhãi tép. Trần Đại ngênh ngang bước tới. Người cảnh sát đã nhắm kỹ. Ông ta nổ phát súng thứ tư. Trần Đại khinh thường không tránh né. Và phát đạn đã trúng cẳng Trần Đại.

Phần uất, Trần Đại quên cả những lời dặn Bốn lơ xe không được giết cảnh sát, hắn phóng dao sang phía đối thủ. Lưỡi dao tuyệt tác của một du đảng ngoại hạng đã trúng bụng người cảnh sát. Ông ta hét:

- Cứu tôi với, cứu tôi với, anh Năm!...

Rồi bắn nốt hai viên đạn. Người cảnh sát đang đứng cạnh xác Bốn lơ xe vội vàng ném mẩu thuốc lá, chạy thẳng tới nơi bạn mình kêu cứu. Tiếng chạy huỳnh huỵch nghe mỗi lúc một gần khiến Trần Đại không kịp đến bên người cảnh sát trúng dao, rút lưỡi dao giết người của hắn. Trần Đại đành để lại một chứng tích sát nhân. Hắn co giò chạy mặc cho máu ở vết thương chảy ròng ròng. Người cảnh sát thứ hai rượt theo. Nhưng Trần Đại chạy thật nhanh. Khoảnh khắc hắn đã thoát ra lộ. Bằng thêm một quãng đường đêm khá dài, Trần đại gập chiếc xích lô máy. Hắn vẩy xe, móc ra tờ giấy 200 nhét vào tay người phu xe. Chiếc xe ngoan ngoãn chạy theo hướng chỉ của Trần Đại.

Tên du đảng ngoại hạng đã rút "Havatampa" ra châm lửa hút. Nghĩ đến Bốn lơ xe, tâm hồn Trần Đại nao nao một nỗi buồn.

1 Mặc Rô: Tên trùm một bến nào.